

เอลียาห์ - หมายเลขห้า

ความเงิบเชิงพยากรณ์

Jeff Pippenger

2023-10-03

เมื่อเอลียาห์ให้ อาหับ เรียกบรรดาอิสราเอลทั้งสิ้นมาที่คาร์เมล เหตุการณ์นั้นเป็นภาพล่วงหน้าถึงการที่พระเจ้าทรงนำคริสตจักรออกจากยุคมืดในปี 1798 หลังจากการข่มเหงเป็นเวลาสามปีครึ่ง และทรงนำพวกเขาไปสู่ปี 1844 และต่อจากนั้นไปสู่ปี 1863 วันที่ทั้งสามนั้นคือหมายทางสุดท้ายสามประการของโครงสร้างแห่ง "เจ็ดกาล" ดังที่เอลียาห์ได้วางไว้ในบทที่เจ็ด

ประวัติศาสตร์เดียวกันของปี 1798, 1844 และ 1863 ได้ถูกทำให้เป็นแบบอย่างไว้ด้วยเช่นกัน

เมื่อโมเสสนำชนชาติอิสราเอลออกจากความเป็นทาสในอียิปต์ไปยังภูเขาซีนาย

ประวัติศาสตร์ของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สองเป็นตัวแทนของขบวนการมิลเลอไรต์

ซึ่งเริ่มต้นขึ้นในวาระแห่งอวสานในปี 1798

และดำเนินต่อเนื่องไปจนกระทั่งขบวนการนั้นกลายเป็นคริสตจักรในปี 1863

เอลียาห์และโมเสสเป็นพยานหลักสองคนของประวัติศาสตร์มิลเลอไรต์

และทั้งสองก็เป็นพยานหลักสองคนในพระธรรมวิวรณ์ในช่วงประวัติศาสตร์ของทูตสวรรค์องค์ที่สาม.

ขบวนการมิลเลอไรต์เป็นจุดเริ่มต้นของข่าวประเสริฐนिरันดรในวิวรณ์บทที่สิบสี่ และ Future for America

เป็นเครื่องหมายแห่งจุดสิ้นสุด ระหว่างขบวนการเริ่มต้นของมิลเลอไรต์กับขบวนการตอนปลาย

เราพบคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ตามคำกล่าวของนักประวัติศาสตร์คริสตจักรแอ๊ดเวนตีสในปี 1856

ผู้ที่เหลืออยู่จากขบวนการมิลเลอไรต์ได้เข้าสู่สภาพของเลาตีเซีย

อันเป็นการยุติยุคพิลาเดลเฟียซึ่งครอบคลุมช่วงปี 1798 ถึง 1856.

ในบทความก่อนหน้านี้ เราได้แสดงให้เห็นว่า

การดลใจได้จัดให้ความผิดหวังในการข้ามทะเลแดงสอดคล้องกับความผิดหวังครั้งใหญ่แห่งปี 1844 ณ

จุดนั้นเอง การทดสอบเรื่องวันสะบาโตซึ่งแสดงไว้โดยมานาได้มาถึงในประวัติศาสตร์ของโมเสส ณ

จุดเชิงพยากรณ์เดียวกันนั้น

แสงสว่างที่มาจากอภิสุทธิสถานได้เริ่มกระบวนการแห่งการทดสอบและการชำระให้บริสุทธิ์

โดยเริ่มต้นด้วยวันสะบาโต สำหรับบรรดาผู้ที่ได้ข้ามทะเลและโดยความเชื่อได้เข้าสู่อภิสุทธิสถาน

กระบวนการทดสอบซึ่งมาก่อนปี 1844 ได้เริ่มขึ้นในประวัติศาสตร์ของโมเสสตั้งแต่เมื่อท่านถือกำเนิด

และสำหรับพวกมิลเลอไรต์ในปี 1798 พร้อมกับการเพิ่มพูนขึ้นของความรู้ซึ่งดาเนียลได้ระบุว่าจะก่อให้เกิดกระ

บวนการทดสอบสามขั้นตอนที่นำไปสู่การพิพากษา

คนเป็นอันมากจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ และถูกทำให้ขาวสะอาด และถูกทดลอง;

แต่คนอธรรมจะกระทำความอธรรมต่อไป: และจะไม่มีผู้ใดในพวกคนอธรรมเข้าใจ;

แต่บรรดาผู้มีปัญญาจะเข้าใจ ดาเนียล 12:10

การเริ่มต้นของการพิพากษาเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

ได้รับการแสดงเป็นแบบอย่างโดยการพิพากษาฟาโรห์

ซึ่งเริ่มต้นด้วยบุตรหัวปีของอียิปต์และสิ้นสุดลงในน่านน้ำแห่งทะเลแดง

เมื่อพวกพหรมจารีที่มีปัญญาได้เข้าสู่สถานบริสุทธิ์ที่สุดโดยความเชื่อ หรือได้ข้ามผ่านทะเลแดงแล้ว

กระบวนการแห่งการทดสอบซึ่งได้เริ่มต้นขึ้น ณ เวลาอวสานในปี ค.ศ. 1798 ก็ยังดำเนินต่อไปภายหลังปี ค.ศ.

1844 ในประวัติศาสตร์ของโมเสส เรื่องนี้ถูกแทนไว้ด้วยการทดสอบสิบประการ ซึ่งอิสราเอลล้มเหลวในทุกขั้นตอน การทดสอบครั้งสุดท้ายในสิบประการนั้นคือเมื่อสายลับทั้งสิบสองคนได้ไปสำรวจแผ่นดินแห่งพระสัญญา การทดสอบครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของโมเสสคือการทดสอบเรื่องมานา ซึ่งเป็นตัวแทนของวันสะบาโต และสำหรับชาวมิลเลอไรต์ วันสะบาโตได้รับการระบุว่าเป็นการทดสอบแรกภายหลังวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เมื่อการทดสอบแรกเป็นเรื่องวันสะบาโตในประวัติศาสตร์คู่ขนานทั้งสองนั้น การทดสอบอีกเก้าประการต่อมาในประวัติศาสตร์ของโมเสสจึงชี้ให้เห็นว่า ภายหลังปี ค.ศ. 1844 จะมีการทดสอบเป็นลำดับต่อเนื่องกัน ซึ่งจะนำไปสู่การเข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญาหรือถิ่นทุรกันดารแห่งความตาย ปี ค.ศ. 1863 เป็นตัวแทนของการทดสอบสุดท้ายสำหรับขบวนการมิลเลอไรต์ เราจะเริ่มการพิจารณานี้เมื่อสายลับทั้งสิบสอง กลับมาพร้อมกับรายงานของพวกเขาเกี่ยวกับแผ่นดินแห่งพระสัญญา

ครั้นเมื่อครบสิบวัน เขาทั้งหลายก็กลับมาจากการสอดแนมแผ่นดินนั้น และเขาทั้งหลายไปหาโมเสสและอาโรน กับชุมนุมชนทั้งสิ้นของชนชาติอิสราเอล ณ ถิ่นทุรกันดารปารานทีคาเดช แล้วนำข่าวกลับมาบอกแก่ท่านทั้งสองและแก่ชุมนุมชนทั้งสิ้น และให้เขาได้เห็นผลของแผ่นดินนั้น และเขาทั้งหลายเล่าแก่ท่านว่า “พวกเราได้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งท่านส่งเราไปนั้น และแท้จริงเป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ และนี่คือผลของแผ่นดินนั้น ถึงกระนั้น ชนชาติที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นมีกำลังเข้มแข็ง และเมืองทั้งหลายก็มีกำแพงล้อมรอบและใหญ่โตมาก ยิ่งกว่านั้น พวกเราได้เห็นลูกหลานของอานาคอยู่ที่นั่นด้วย คนอามาเลชอาศัยอยู่ในแผ่นดินทางใต้ และคนฮิตไทต์ คนเยบุส และคนอาโมไรต์ อาศัยอยู่ตามภูเขา ส่วนคนคานาอันอาศัยอยู่ริมทะเลและตามฝั่งแม่น้ำจอร์แดน” และคาเลบได้ระงับประชาชนไว้ต่อหน้าโมเสส แล้วกล่าวว่า “ให้พวกเราขึ้นไปยึดครองเดี๋ยวนี้เถิด เพราะพวกเราสามารถเอาชนะได้อย่างแน่นอน” แต่คนทั้งหลายที่ขึ้นไปกับเขากล่าวว่า “พวกเราไม่สามารถขึ้นไปสู้กับชนชาตินั้นได้ เพราะเขาทั้งหลายมีกำลังมากกว่าพวกเรา” และเขาทั้งหลายได้นำข่าวร้ายเกี่ยวกับแผ่นดินซึ่งตนได้ไปสอดแนมนั้นมาบอกแก่ชนชาติอิสราเอลว่า “แผ่นดินที่พวกเราได้เที่ยวตรวจดูนั้น เป็นแผ่นดินที่กลืนกินผู้อาศัยของมันเสีย และประชาชนทั้งสิ้นที่พวกเราเห็นในนั้นล้วนเป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ ที่นั่นพวกเราได้เห็นคนยักษ์ คือบุตรหลานของอานาค ซึ่งสิบเชื้อสายมาจากคนยักษ์ และในสายตาของพวกเราเอง พวกเราก็เป็นดูจตักแตน และในสายตาของเขาทั้งหลาย พวกเราก็เป็นเซนนั้นด้วย” ก็นดารวิถี 13:25–33

ข้อความตอนนี้อาจหนังสือก็นดารวิถีมีความจริงสำคัญยิ่งบางประการที่ควรสังเกต ซึ่งอาจถูกมองข้ามได้โดยง่าย หากมิได้พิจารณาว่าประวัติศาสตร์ที่บรรยายไว้เป็นแบบอย่างล่วงหน้าของขบวนการมิลเลอไรต์ ประการหนึ่งคือ พวกกบฏที่นำ “รายงานชั่วร้าย” มาในคำล้งล้มเหลวในการทดสอบครั้งที่สิบและครั้งสุดท้ายของพวกเขา และในการทดสอบครั้งสุดท้ายนั้น ผู้คนสองจำพวกก็ได้ถูกสำแดงออกมา คนสองจำพวกซึ่งได้ก่อตัวขึ้นมาตลอดประวัติศาสตร์ของการทดสอบเก้าครั้งก่อนหน้านั้น ได้สำแดงลักษณะนิสัยของตนโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของ “รายงาน” ที่ตนเลือกจะยอมรับ ในปี 1863 แอดเวนติสต์สายมิลเลอไรต์ได้ปฏิเสธรายงานของโมเสส ตั้งที่เป็นตัวแทนโดยคำพยากรณ์เรื่องความเป็นทาสในเลวินตี บทที่ยีสืบหกรายงานที่โยชูวาและคาเลบนำเสนอ นั้น เป็นเพียงการกล่าวซ้ำถึง “รายงาน” ของพระเจ้าตลอดประวัติศาสตร์แห่งการทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากความเป็นทาส นับตั้งแต่การกำเนิดของโมเสสเป็นต้นมา พระเจ้าได้ทรงสัญญาว่าพระองค์จะทรงนำพวกเขาออกจากความเป็นทาสและเข้าสู่แผ่นดินซึ่งได้ทรงสัญญาไว้แก่อับราฮัมเมื่อหลายศตวรรษก่อน โยชูวาและคาเลบเป็นตัวแทนของผู้ที่ยืนหยัดอยู่บนรายงานอันเป็นรากฐาน

ส่วนสายลับอีกสิบคนนั้นได้ปฏิเสธว่าพระเจ้าได้ทรงประทานรายงานนั้นจริง ๆ

และชุมนุมชนทั้งสิ้นก็เปล่งเสียงขึ้นและร้องไห้ และประชาชนก็ร้องไห้คืนนั้น และบุตรทั้งหลายของอิสราเอลทั้งหมดก็บ่นต่อ โมเสสและต่ออาโรน และชุมนุมชนทั้งสิ้นกล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า โอ ขอให้พวกเราได้ตายในแผ่นดินอียิปต์เกิด! หรือขอให้พวกเราได้ตายในถิ่นทุรกันดารนี้เกิด! และเหตุไฉนพระยาห์เวห์จึงทรงนำพวกเรามายังแผ่นดินนี้ เพื่อให้ล้มลงด้วยคมดาบ ให้ภรรยาและลูกเล็กของเราตกเป็นเหยื่อเล่า? การกลับไปยังอียิปต์จะไม่ดีกว่าสำหรับเราหรือ? และพวกเขาพูดกันและกันว่า ให้เราตั้งหัวหน้าคนหนึ่งขึ้น แล้วกลับไปยังอียิปต์เกิด กันดารวิถี 14:1-4

เมื่อในปี 1863 เจมส์ ไรต์เขียนบทความใน Review and Herald ปฏิเสธความเข้าใจของมิลเลอร์เกี่ยวกับ "เจ็ดกาลเวลา" และในปีเดียวกันนั้น ยูโรอาห์ สมิตได้ตีพิมพ์แผนภูมิปลอมซึ่งปราศจากการอ้างอิงใด ๆ ถึง "เจ็ดกาลเวลา" ในลิวินิตี ทั้งไรต์และสมิตได้ละทิ้งงานของวิลเลียม มิลเลอร์ และนาระเบียบวิธีเชิงพระคัมภีร์ของโปรเตสแตนต์ผู้ละทิ้งความเชื่อมาใช้ ระเบียบวิธีของบรรดาผู้ละทิ้งความเชื่อ ซึ่งไม่นานก่อนหน้านั้นพวกเขาเพิ่งระบุว่า "บุตรสาวของบาบิโลน" ถูกนำมาใช้เป็นข้อโต้แย้งเพื่อปฏิเสธข่าวสารของมิลเลอร์ซึ่งได้รับการชี้แจงโดยทูตกาเบรียล ในการทดสอบครั้งที่สิบของอิสราเอลสมัยโบราณ พวกเขากล่าวโดยตรงว่า "ให้เราตั้งหัวหน้าคนหนึ่งขึ้น และให้เรากลับไปยังอียิปต์เกิด" ความล้มเหลวในการทดสอบครั้งที่สิบและครั้งสุดท้ายนั้นตั้งอยู่บนการปฏิเสธ "รายงาน" ที่สอดคล้องกับรายงานตั้งแต่ต้น และอยู่บนความปรารถนาที่จะกลับไปสู่ความเป็นทาสในอียิปต์ เมื่อเยเรมีย์เป็นสัญลักษณ์แทนผู้ที่ผิดหวังจากคำพยากรณ์ปี 1843 ที่ล้มเหลว พระเจ้าได้ทรงเรียกเขาโดยเฉพาะให้กลับมาหาพระเจ้าและกลับไปสู่ความร่ำร้อนเดิมของตนต่อข่าวสารนั้น แต่ที่ทรงบัญชาเขาด้วยว่าอย่าได้กลับไปหาผู้ที่ถูกระบุว่าเป็นบุตรสาวของบาบิโลนอีกเลย

เหตุฉะนั้น พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้ากลับมา เราจะนำเจ้ากลับคืนมาอีก และเจ้าจะยืนอยู่ต่อหน้าเรา; และถ้าเจ้าแยกสิ่งล้ำค่าออกจากสิ่งเลวทราม เจ้าจะเป็นดังปากของเรา; ให้พวกเขากลับมาหาเจ้าเกิด แต่เจ้าอย่ากลับไปหาพวกเขา เยเรมีย์ 15:19

ในปี ค.ศ. 1863 เจมส์ ไรต์ และยูโรอาห์ สมิต ได้แต่งตั้งกัปตันคนใหม่ให้พาพวกเขากลับไปยังสถานที่ซึ่งพวกเขาได้รับบัญชาแล้วว่าอย่าไป โยชูวาและคาเลบเป็นตัวแทนของผู้ที่ปรารถนาจะก้าวไปข้างหน้า ส่วนไรต์และสมิตเป็นตัวแทนของผู้ที่ปรารถนาจะถอยกลับไป.

อีกประเด็นหนึ่งที่จะต้องสังเกตจากข้อความในพระธรรมกันดารวิถีก็คือ การกบฏครั้งสุดท้ายซึ่งทำให้บรรดาผู้กบฏทั้งหมดถูกพิพากษาให้ตายในถิ่นทุรกันดารตลอดสี่สิบปีถัดไปนั้น เป็นหนึ่งในสองข้ออ้างอิงหลักที่สถาปนาหลักการ "หนึ่งวันแทนหนึ่งปี" แห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ ซึ่งอาจเป็นกฎแห่งคำพยากรณ์ที่สำคัญที่สุดที่มิลเลอร์ใช้เพื่อเปิดเผยข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐนिरันดรและทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง ส่วนพยานหลักฐานอีกแห่งหนึ่งของพระคัมภีร์สำหรับกฎข้อนี้พบได้ในพระธรรมเอเสเคียล

และเมื่อเจ้ากระทำการสิ่งเหล่านั้นสำเร็จแล้ว จงนอนตะแคงข้างขวาของเจ้าอีก และเจ้าจะต้องแบกรับความชั่วช้าของวงศ์วานยูดาห์ไว้สี่สิบวัน เราได้กำหนดให้แก่เจ้าแล้ว คือวันละหนึ่งปี เอเสเคียล 4:6

สิ่งที่มักไม่มีใครสังเกตเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์ทั้งสองข้อที่ได้วางหลักการหนึ่งวันแทนหนึ่งปีไว้ ก็คือบริบททางประวัติศาสตร์ของข้อพระคัมภีร์ทั้งสองข้อนั่นเอง

ตามจำนวนวันทั้งหลายซึ่งเจ้าทั้งหลายได้ไปสอดแนมแผ่นดินนั้น คือสี่สิบวัน วันหนึ่งให้นับเป็นหนึ่งปี
เจ้าทั้งหลายจะต้องรับโทษความชั่วช้าของตนเป็นเวลาสี่สิบปี
และเจ้าทั้งหลายจะรู้ถึงการที่เราถอนคำมั่นของเรา กันดารวิถี 14:34

ชื่อพระคัมภีร์ในพระธรรมกันดารวิถีเกิดขึ้น ณ จุดเริ่มต้นของอิสราเอลโบราณ
และเป็นภาพแทนการกบฏของประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า
ส่วนชื่อพระคัมภีร์ในพระธรรมเอเสเคียลเกิดขึ้น ณ ปลายยุคของอิสราเอลโบราณ
และเป็นภาพแทนการกบฏของประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า
การลงโทษในตอนต้นคือความตายในถิ่นทุรกันดาร
และการลงโทษในตอนปลายคือการตกเป็นทาสในแผ่นดินของศัตรู
หลักการหนึ่งวันแทนหนึ่งปีเน้นย้ำการกบฏของประชากรแห่งพันธสัญญา การลงโทษมีสองประการ
ประการหนึ่งในตอนต้นและอีกประการหนึ่งในตอนปลาย แต่ทั้งสองแตกต่างกัน
ประการแรกคือความตายอันเกิดจากการร่อยหรอระหว่างการเดินทางผ่านถิ่นทุรกันดาร
ส่วนประการสุดท้ายคือการถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยและการเป็นทาสในบาบิโลนตามตัวอักษร

แล้วโมเสสกับอาโรนก็ขบหน้าลงต่อหน้าที่ประชุมทั้งหมดของชุมนุมชนอิสราเอล และโยชูวาบุตรของนูน
กับคาเลบบุตรของเยฟุนเนห์ ซึ่งอยู่ในพวกที่ไปสอดแนมแผ่นดินนั้น ได้ฉีกเสื้อผ้าของตน
และกล่าวแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดว่า “แผ่นดินซึ่งเราได้ผ่านเข้าไปสอดแนมนั้น
เป็นแผ่นดินที่ดีอย่างยิ่ง ถ้าพระยาห์เวห์ทรงพอพระทัยในเรา พระองค์ก็จะทรงนำเราเข้าไปในแผ่นดินนั้น
และประทานแผ่นดินนั้นแก่เรา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์
เพียงแต่อย่ากบฏต่อพระยาห์เวห์ และอย่ากลัวชนชาติในแผ่นดินนั้นเลย
เพราะเขาทั้งหลายเป็นอาหารสำหรับเรา ที่กำบังของเขาได้พรางไปจากเขาแล้ว
และพระยาห์เวห์ทรงอยู่กับเรา อย่ากลัวเขาเลย”
แต่ชุมนุมชนทั้งหมดกล่าวว่าเราจะเอาหินขว้างเขาทั้งสองให้ตาย แล้วพระสิริของพระยาห์เวห์ก็ปรากฏ ณ
พลับพลาแห่งชุมนุม ต่อหน้าบรรดาชนอิสราเอลทั้งหมด และพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
“ชนชาตินี้จะช่วยเรานานเท่าใด? และเขาจะไม่เชื่อเราจนถึงเมื่อใด ทั้ง ๆ
ที่มีหมายสำคัญทั้งสิ้นซึ่งเราได้สำแดงท่ามกลางพวกเขา? เราจะลงโทษเขาด้วยโรคระบาด
และตัดเขาออกจากรดก และจะกระทำให้เจ้ากลายเป็นประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังยิ่งกว่าเขา”
และโมเสสทูลพระยาห์เวห์ว่า “แล้วชาวอียิปต์จะได้ยินเรื่องนี้
(เพราะพระองค์ได้ทรงนำชนชาตินี้ขึ้นมาจากท่ามกลางพวกเขาด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์)
และเขาจะบอกแก่ชาวแผ่นดินนี้ เพราะเขาทั้งหลายได้ยินแล้วว่า พระองค์ พระยาห์เวห์
ทรงสถิตท่ามกลางชนชาตินี้ ว่าพระองค์ พระยาห์เวห์ ทรงปรากฏเห็นกันต่อหน้า
และว่าเมฆของพระองค์ตั้งอยู่เหนือพวกเขา และพระองค์เสด็จนำหน้าพวกเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ
และในเวลากลางคืนด้วยเสาเพลิง บัดนี้ ถ้าพระองค์จะทรงประหารชนชาตินี้ทั้งหมดเสียเสมือนคนคนเดียว
บรรดาประชาชาติที่ได้ยินกิตติศัพท์ของพระองค์จะกล่าวว่า
'เพราะพระยาห์เวห์ไม่สามารถทรงนำชนชาตินี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระองค์ได้ทรงปฏิญาณแก่พวกเขาไว้
พระองค์จึงได้ทรงประหารพวกเขาเสียในถิ่นทุรกันดาร' บัดนี้ ข้าพระองค์จึงวอน
ขอให้ฤทธิ์อำนาจแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า
'พระยาห์เวห์ทรงกริ้วข้า และเปี่ยมด้วยพระเมตตา ทรงอภัยความชั่วช้าและการล่วงละเมิด
แต่จะไม่ทรงยกโทษแก่ผู้มีความผิดอย่างเด็ดขาด
ทรงลงโทษความชั่วช้าของบิดาต่อบุตรจนถึงชั่วที่สามและชั่วที่สี่' ข้าพระองค์จึงวอน
ขอทรงโปรดอภัยความชั่วช้าของชนชาตินี้ ตามความยิ่งใหญ่แห่งพระเมตตาของพระองค์
และตั้งที่พระองค์ได้ทรงอภัยชนชาตินี้มาตั้งแต่อียิปต์จนถึงบัดนี้” กันดารวิถี 14:5-19

ประวัติศาสตร์ที่ปรากฏในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ได้กลายเป็นสัญลักษณ์ตามพระคัมภีร์ซึ่งเรียกว่า “วันแห่งการช่วยให้อภัย” “วันแห่งการช่วยให้อภัย” นี้ถูกกล่าวถึงในสดุดีบทที่เก้าสิบห้า เยเรมีย์บทที่สามสิบสอง และฮีบรูบทที่สาม แต่ในเวลานี้เราจะยังไม่กล่าวถึงสัญลักษณ์นั้น มีหลักการสำคัญประการหนึ่งซึ่งได้ถูกชี้ให้เห็นไว้ในข้อความตอนก่อนหน้า และจำเป็นต้องตระหนักถึง หลักการนี้ยังได้รับการสำแดงเป็นภาพประกอบโดยผู้เผยพระวจนะชาวมูเอล ลูซิเฟอร์ เอลเลน ไวท์ และแนนนอน โม่เสสในข้อความตอนนี้ด้วย

และพวกเขากล่าวแก่ท่านว่า “ดูเถิด ท่านชราแล้ว และบุตรชายของท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน บัดนี้ขอทรงตั้งกษัตริย์ให้แก่พวกข้าพเจ้า เพื่อพิพากษาพวกข้าพเจ้าเหมือนบรรดาประชาชาติทั้งหลาย” แต่ถ้อยคำนั้นไม่เป็นที่พอใจแก่ชาวมูเอล เมื่อพวกเขาบอกว่า “ขอทรงตั้งกษัตริย์ให้แก่พวกข้าพเจ้า เพื่อพิพากษาพวกข้าพเจ้า” และชาวมูเอลได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ตรัสแก่ชาวมูเอลว่า “จงฟังเสียงของประชาชนในทุกสิ่งที่พวกเขาบอกแก่เจ้า เพราะพวกเขามีได้ปฏิเสธเจ้า แต่ได้ปฏิเสธเรา เพื่อเราจะมีได้ครอบครองเหนือพวกเขา ตามบรรดากิจการทั้งสิ้นซึ่งพวกเขาได้กระทำตั้งแต่วันที่เราพาพวกเขาขึ้นมาจากอียิปต์จนถึงวันนี้ คือได้ละทิ้งเราและปรนนิบัติพระอื่น ๆ พวกเขาภิกระทำให้แก่เจ้าเช่นเดียวกัน บัดนี้จงฟังเสียงของพวกเขาเกิด แต่จงหักท้าวตักเตือนพวกเขาอย่างหนักแน่น และสำแดงให้พวกเขาเห็นถึงธรรมนิยมของกษัตริย์ผู้ซึ่งจะครอบครองเหนือพวกเขา” ชาวมูเอลจึงบอกพระวจนะทั้งสิ้นของพระยาห์เวห์แก่ประชาชนผู้ซึ่งขอกษัตริย์จากท่าน และท่านกล่าวว่า “นี่จะเป็นธรรมนิยมของกษัตริย์ผู้ซึ่งจะครอบครองเหนือพวกท่าน คือท่านจะเกณฑ์บุตรชายของพวกท่านไป และแต่งตั้งไว้สำหรับตนเอง ให้ประจำราชรถของตน และเป็นพลม้าของตน และบางคนจะวิ่งอยู่หน้าราชรถของตน และท่านจะตั้งบางคนเป็นนายกองพัน และบางคนเป็นนายกองห้าสิบ และจะใช้พวกเขาให้ไถนาที่ดินของตน และเกี่ยวข้าวของตน และทำอาวุธสงครามของตน และเครื่องประจำราชรถของตน และท่านจะเกณฑ์บุตรสาวของพวกท่านไปเป็นผู้ปรุงเครื่องหอม เป็นแม่ครัว และเป็นคนทำขนมปัง และท่านจะยึดนาของพวกท่าน สวนองุ่นของพวกท่าน และสวนมะกอกของพวกท่าน คือสวนที่ดีที่สุดนั้น แล้วมอบให้แก่ข้าราชการของตน และท่านจะเก็บหนึ่งในสิบจากพืชผลของพวกท่าน และจากสวนองุ่นของพวกท่าน แล้วมอบให้แก่ขุนนางและข้าราชการของตน และท่านจะเกณฑ์ทาสชายและทาสหญิงของพวกท่าน และชายหนุ่มที่ดีที่สุดของพวกท่าน และลาของพวกท่าน ไปใช้ในการงานของตน ท่านจะเก็บหนึ่งในสิบจากฝูงแกะของพวกท่าน และพวกท่านจะเป็นทาสของท่าน และในวันนั้นพวกท่านจะร้องทุกข์เพราะกษัตริย์ของพวกท่านซึ่งพวกท่านได้เลือกไว้สำหรับตนเอง และพระยาห์เวห์จะไม่ทรงฟังพวกท่านในวันนั้น” อยากรู้ดี ประชาชนปฏิเสธที่จะเชื่อฟังเสียงของชาวมูเอล และพวกเขาบอกว่า “ไม่เอา แต่พวกข้าพเจ้าจะมีกษัตริย์ปกครองเหนือพวกข้าพเจ้า เพื่อพวกข้าพเจ้าจะได้เป็นเหมือนบรรดาประชาชาติทั้งหลายด้วย และเพื่อกษัตริย์ของพวกข้าพเจ้าจะพิพากษาพวกข้าพเจ้า และออกไปข้างหน้าพวกข้าพเจ้า และทำสงครามแทนพวกข้าพเจ้า” ชาวมูเอลได้ยื่นถ้อยคำทั้งสิ้นของประชาชน และท่านก็นำถ้อยคำนั้นขึ้นกราบทูลต่อพระกรรมของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ตรัสแก่ชาวมูเอลว่า “จงฟังเสียงของพวกเขา และตั้งกษัตริย์ให้พวกเขาเกิด” แล้วชาวมูเอลกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า “จงกลับไปยังเมืองของตนเถิด ทุกคน” 1 ชาวมูเอล 8:5-22

ในข้อความตอนนี้ อิสราเอลโบราณได้ปฏิเสธพระเจ้าในฐานะกษัตริย์ของตน และประวัติศาสตร์นี้ชี้ล่วงหน้าไปถึงเวลาที่พวกเขาประกาศว่าตนไม่มีพระราชาอื่นใดนอกจากซีซาร์ พวกเขาปฏิเสธการปกครองโดยพระเจ้าของพระองค์ และยืนยันว่าจะต้องได้รับกษัตริย์จากชนชาติของตนเอง แต่ในที่สุดกลับประกาศว่ากษัตริย์ของพวกเขาคือกษัตริย์โรมัน

กษัตริย์โรมันในวาระสุดท้ายคือสมเด็จพระสันตะปาปาแห่งโรม

แต่พวกเขาร้องตะโกนว่า เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย ตรึงเขาไว้ที่กางเขน ปีลาตจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า เราจะตรึงกษัตริย์ของพวกท่านไว้ที่กางเขนหรือ พวกบุโรหิตใหญ่ตอบว่า เราไม่มีกษัตริย์อื่นใดนอกจากซีซาร์ ยอห์น 19:15

การปฏิเสธระบอบเทวอาธิปไตยนั้นเป็นสิ่งที่น่าล่งเกินและเป็นเรื่องส่วนตัวต่อขามูเอลอย่างยิ่ง จนเขาเข้าใจว่าการนั้นเป็นการปฏิเสธตำแหน่งผู้เผยพระวจนะของตน แต่พระเจ้าทรงทำให้ขามูเอลเข้าใจอย่างแน่ชัดว่า สิ่งที่เขาปฏิเสธนั้นคือพระเจ้า มิใช่ผู้เผยพระวจนะ ข้อความสองตอนนี้ซึ่งแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ในฐานะผู้เผยพระวจนะของโมเสสและขามูเอลต่อการกบฏของอิสราเอลโบราณนั้น บทลงโทษสำหรับการกบฏที่ติดตามมาไม่ได้เป็นจุดจบของอิสราเอลโบราณ ยังมีกลุ่มหนึ่งซึ่งมีโยชูวาและคาเลบเป็นตัวแทนที่จะเข้าไปในแผ่นดินแห่งพระสัญญา และในเรื่องราวของขามูเอล จุดจบของอิสราเอลโบราณอยู่ที่การสิ้นสุดของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล มิใช่ที่จุดเริ่มต้น

โมเสสได้ทูลอ่อนน้อมพระเจ้าให้ทรงดำเนินพระราชกิจต่อไปกับอิสราเอลโบราณ เพราะโมเสสให้เหตุผลว่าการทรงนำพวกเขาไปสู่จุดจบ ณ เวลานั้นจะเป็นการบิดเบือนประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์แห่งการทรงช่วยกู้ประชากรของพระองค์ และพระสัญญาของพระองค์ที่จะทรงนำพวกเขาเข้าสู่แผ่นดินซึ่งพระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่อับราฮัม ประเด็นในที่นี้คือ พระเจ้าทรงเลือกที่จะทรงยอมให้การกบฏทั้งเกิดขึ้นและดำเนินต่อไป เมื่อพระองค์ทรงประสงค์จะใช้การกบฏนั้นเป็นพยานแห่งความจริง

ท่าทีแห่งความกริ้วอันชอบธรรมซึ่งสำแดงออกโดยขามูเอลนั้น เอลเลน ไวท์ก็ได้สำแดงออกเช่นกัน.

“ไม่เคยมาก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้เห็นท่ามกลางประชากรของเราซึ่งความพึงพอใจในตนเองอย่างมั่นคงและความไม่เต็มใจที่จะยอมรับและรับรองความสว่าง ดังที่ได้สำแดงออกมา ณ มินนีแอโพลิส ข้าพเจ้าได้รับการสำแดงว่า ไม่มีผู้ใดเลยในกลุ่มคนที่ถนอมรักษาจิตวิญญาณซึ่งได้สำแดงออกมาในการประชุมนั้น จะมีความสว่างอันแจ่มชัดอีกเพื่อ discern คุณค่าล้ำประเสริฐแห่งความจริงที่ได้ทรงส่งมาถึงพวกเขาจากสวรรค์ จนกว่าพวกเขาจะถ่อมความเย่อหยิ่งของตนลงและสารภาพว่าพวกเขามีได้ถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณของพระเจ้า แต่จิตใจและดวงใจของพวกเขาเต็มไปด้วยอคติ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์จะเสด็จมาใกล้พวกเขาเพื่อทรงอวยพระพรแก่พวกเขาและทรงรักษาพวกเขาให้หายจากการถอยหลังของตน แต่พวกเขาไม่ยอมสดับฟัง พวกเขาถูกขับเคลื่อนโดยจิตวิญญาณเดียวกันกับที่ดลใจโคราห์ ดาฮาน และอาปிரาม ชายเหล่านั้นแห่งอิสราเอลได้ตั้งใจแน่วแน่ที่จะต่อต้านหลักฐานทุกประการที่จะพิสูจน์ว่าพวกเขาผิด และพวกเขาก็ดำเนินต่อไปแล้วต่อไปอีกในวิถีแห่งความไม่พอใจและการแตกความสามัคคีของตน จนหลายคนถูกชักนำให้หลงไปเข้าร่วมกับพวกเขา”

“คนเหล่านั้นเป็นผู้ใด? มิใช่คนอ่อนแอ มิใช่คนเขลา มิใช่คนที่ปราศจากความรู้แจ้ง ในการกบฏครั้งนั้นมีเจ้านายสองร้อยห้าสิบคนซึ่งมีชื่อเสียงในท่ามกลางชุมชนมุข เป็นบุรุษผู้มีเกียรติยศ คำพยานของพวกเขาคืออะไร? ‘ชุมชนมุขทั้งหมดนั้นบริสุทธิ์ ทุกคนล้วนบริสุทธิ์ และพระยาห์เวห์ทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขา เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงยกตัวขึ้นเหนือชุมชนมุขของพระยาห์เวห์เล่า?’ [Numbers 16:3] เมื่อโคราห์และพวกพ้องของเขาพินาศภายใต้การพิพากษาของพระเจ้า ประชาชนที่พวกเขาได้ล่อลวงนั้นมิได้เห็นพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าในอัครธรรมนี้ เข้าวันรุ่งขึ้น

ชุมชนมนทั้งสิ้นได้กล่าวโทษโมเสสและอาโรนว่า ‘ท่านทั้งหลายได้ฆ่าประชากรของพระยาห์เวห์’ [verse 41] และภัยพิบัติก็เกิดขึ้นท่ามกลางชุมชนมน และมีผู้พินาศกว่าสิบสี่พันคน”

“เมื่อข้าพเจ้าตั้งใจจะออกจากมินนีอาโปลิส
ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ยืนอยู่ข้างข้าพเจ้าและกล่าวว่า: ‘อย่าเป็นเช่นนั้นเลย;
พระเจ้าทรงมีพระราชกิจสำหรับท่านให้กระทำในสถานที่นี้ ประชาชนกำลังกระทำซ้ำการกบฏของโคราห์
ดาธาน และอาบีรัม เราได้วางท่านไว้ในตำแหน่งอันเหมาะสมของท่านแล้ว
ซึ่งบรรดาผู้ที่ไม่ได้อยู่ในความสว่างจะไม่ยอมรับ; พวกเขาจะไม่ใส่ใจคำพยานของท่าน;
แต่เราจะอยู่กับท่าน; พระคุณและฤทธิ์อำนาจของเราจะคำจุนท่าน มิใช่ท่านที่พวกเขาดูหมิ่น
แต่เป็นบรรดาผู้ส่งสารและข่าวสารซึ่งเราส่งไปยังประชากรของเรา
พวกเขาได้แสดงความดูหมิ่นต่อพระวามะขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ซาตานได้ทำให้ตาของพวกเขามืดบอดและบิดเบือนการวินิจฉัยของพวกเขา;
และถ้าทุกดวงวิญญาณไม่กลับใจจากบาปนี้ของตน
คือความเป็นอิสระอันมิได้ผ่านการชำระให้บริสุทธิ์นี้ซึ่งกำลังลบหลู่พระวิญญาณของพระเจ้า
พวกเขาจะดำเนินอยู่ในความมืด เราจะย้ายค้ำประทีปออกจากที่ของมัน
เว้นแต่พวกเขาจะกลับใจและหันกลับเสียใหม่ เพื่อเราจะได้รับการรักษาพวกเขาให้หาย
พวกเขาได้ทำให้สายตาฝ่ายวิญญาณของตนพร่ามัว
พวกเขาไม่ปรารถนาให้พระเจ้าทรงสำแดงพระวิญญาณและฤทธิ์อำนาจของพระองค์;
เพราะพวกเขามีจิตใจแห่งการเยาะเย้ยและความรังเกียจต่อพระวามะของเรา ความเหลวไหลและ
การเล่นไม่เป็นเรื่อง การพูดหยอกล้อ และการล้อเล่น เป็นสิ่งที่ปฏิบัติกันอยู่ทุกวัน
พวกเขามีได้ตั้งใจแสวงหาเรา พวกเขาดำเนินอยู่ในประกายไฟแห่งการก่อกวนของตนเอง
และถ้าพวกเขาไม่กลับใจ พวกเขาจะต้องนอนลงด้วยความทุกข์โศก ดังนี้แหละองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า:
จงยืนอยู่ ณ ที่แห่งหน้าที่ของท่าน; เพราะเราอยู่กับท่าน และจะไม่ละทิ้งท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย’
ถ้อยคำเหล่านี้จากพระเจ้า ข้าพเจ้ามิได้กล่าวเลย” The 1888 Materials, 1067.

ซิสเตอร์ไว้ท์ถูกนำมาเปรียบเทียบกับท่าทีของซามูเอล
และได้รับคำบอกให้คงอยู่กับพวกกบฏและการกบฏของพวกเขา และให้ “ยืนประจำ” ณ “ตำแหน่ง” แห่ง
“หน้าที่” ของเธอ เธอได้รับบัญชาให้ยืนประจำตำแหน่งของตน ภายหลังจากที่เธอ (ผู้เผยพระวามะหญิง)
ได้ตัดสินใจแล้วว่า จะปล่อยให้พวกกบฏและการกบฏของพวกเขาเป็นไปตามยถากรรมของตนเอง

กฎแห่งการกล่าวถึงครั้งแรก ซึ่งเป็นองค์ประกอบหลักของหลักการแห่งอัลฟาและโอเมกา ซีให้เห็นว่า
การที่เรื่องหนึ่งถูกกล่าวถึงเป็นครั้งแรกนั้นมีความสำคัญสูงสุด
เชื่อมโยงอยู่กับจุดเริ่มต้นแท้จริงของการกบฏของลูซิเฟอร์ คือข้อเท็จจริงที่ว่า หากพระเจ้าทรงประสงค์
พระองค์ก็ทรงมีฤทธานภาพทั้งสิ้นที่จำเป็นในการกำจัดลูซิเฟอร์ตั้งแต่ความคิดที่เห็นแก่ตัวครั้งแรก
ซึ่งได้อุบัติขึ้นภายในจิตใจของลูซิเฟอร์เอง พระเจ้าทรงสามารถนำลูซิเฟอร์ออกไปจากสรรพสิ่งทรงสร้างได้
และพระองค์ทรงมีฤทธานภาพถึงขนาดที่ว่า หากพระองค์ทรงเลือกจะกระทำเช่นนั้น
พระองค์ก็อาจทรงกระทำเสียในลักษณะที่ทูตสวรรค์องค์อื่น ๆ จะไม่แม้แต่รู้ว่าได้เกิดอะไรขึ้นแน่นอน
พระองค์มิได้ทรงกระทำเช่นนั้น เพราะเห็นอสิ่งอื่นใด
การกระทำเช่นนั้นย่อมเป็นการปฏิเสธพระลักษณะของพระองค์เอง
แต่พระองค์ก็ทรงมีอำนาจในการทรงสร้างที่จะทรงกระทำสิ่งนั้นได้อย่างแท้จริง แต่พระองค์มิได้ทรงกระทำ
พระองค์ทรงอดทนยอมให้การกบฏนั้นกลายเป็นส่วนหนึ่งของพยานแห่งพระลักษณะของพระองค์
เป็นส่วนหนึ่งของคำพยานแห่งความขัดแย้งอันได้เริ่มขึ้นในสวรรค์และในที่สุดจะมาถึงโลก
นี่คือสิ่งที่บทสนทนาของ โมเสสได้ทำให้สำเร็จสำหรับอิสราเอลในสมัยโบราณ
พระเจ้าทรงปล่อยให้ชนรุ่นที่เป็นกบฏนั้นตายในถิ่นทุรกันดาร และทรงใช้ประวัติศาสตร์นั้นเป็นตัวอย่างในพระคัม

มกิริ์เพื่อส่งเสริมความจริงทั้งหลายที่เชื่อมโยงกับชาวประเสริฐนรินทร์

เช่นเดียวกันนั้น ในคราวที่มีการปฏิเสธพระเจ้าในฐานะกษัตริย์ในสมัยของซามูเอล

ซามูเอลได้รับคำสั่งให้ดำเนินต่อไปและยืนหยัดอยู่ในตำแหน่งแห่งหน้าของตนเอง

แม้ว่าจะขัดกับความเชื่อมั่นส่วนตัวและความรู้เชิงพยากรณ์ของซามูเอลก็ตาม องค์ประกอบนี้แห่งการทรงกำกับดูแลเชิงพยากรณ์และเชิงประวัติศาสตร์ของพระเจ้ายังได้รับการยอมรับเช่นกันในการสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ภายหลังการเป็นเชลยในบาบิโลน

พระเจ้าทรงพยากรณ์ล่วงหน้าและทรงกำกับทุกองค์ประกอบของระยะเวลาเจ็ดสิบปีแห่งการเป็นเชลย

การกลับไปยังเยรูซาเล็ม การสร้างเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ ทั้งพระวิหาร ถนนหนทาง และกำแพง

พระองค์ทรงกำหนดคำพยากรณ์เรื่องเวลาไว้ซึ่งชี้ชัดว่าเมื่อใดพวกเขาจะได้รับการปลดปล่อยจากการเป็นเชลย

พระองค์ทรงระบุว่าจะมีพระราชกฤษฎีกากิจกบับเพื่อเป็นเครื่องหมายแห่งการเริ่มต้นของสองพันสามร้อยปี

พระองค์ทรงเอ่ยชื่อไซรัสโดยตรง กษัตริย์ต่างชาติผู้ซึ่งจะเริ่มกระบวนการด้วยพระราชกฤษฎีกากบับแรก

องค์ประกอบทั้งปวงของการสร้างเยรูซาเล็มและพระวิหารขึ้นใหม่นั้นได้รับการระบุไว้อย่างเจาะจง

และพระองค์ทรงยกยูดนุชนอบธรรมและผู้เผยพระวจนะขึ้นเพื่อให้บรรลุนั้น

แม้จะมีการรู้ล่วงหน้าเชิงพยากรณ์ของพระเจ้าและการแทรกแซงของพระองค์อย่างชัดแจ้งทั้งสิ้นนั้น การกบฏซึ่งได้นำไปสู่การเป็นเชลยในบาบิโลนก็ได้ทำให้การทรงสถิตด้วยพระองค์เองท่ามกลางประชากรของพระเจ้าสิ้นสุดลงแล้ว พระสิริเชคินาห์ไม่เคยหวนกลับมาสู่พระวิหารที่สร้างขึ้นใหม่นั้นเลย

ประวัติศาสตร์ทั้งหมดนั้นถูกใช้เพื่อจัดวางโครงสร้างเชิงพยากรณ์สำหรับประวัติศาสตร์ในวาระสิ้นโลก

แม้ว่าพระวิหารจะไม่เคยได้รับพระพรจากการสถิตของพระสิริเชคินาห์ในอภิสุทธิสถานอีกเลยก็ตาม ในแง่นั้น

พระวิหารที่สร้างขึ้นใหม่จึงเป็นพยานไม่ใช่ถึงการทรงสถิตของพระเจ้า แต่ถึงการกบฏของอิสราเอล กระนั้นก็ดี

ผู้เผยพระวจนะทั้งหลายในประวัติศาสตร์นั้น เช่นเดียวกับซามูเอลและซิสเตอร์ไวท์ที่มินนีแอโพลิส

ก็ยังคงปฏิบัติหน้าที่ในฐานะผู้เผยพระวจนะต่อไป

การกบฏของลูซิเฟอร์เป็นสิ่งแรกที่ถูกกล่าวถึงในความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่ระหว่างพระคริสต์กับซาตาน

และพระเจ้าทรงยอมให้การกบฏนั้นดำเนินต่อไปตามพระประสงค์ของพระองค์เอง ซามูเอล

แม้จะมีความขุ่นเคืองอันชอบธรรมต่อความปรารถนาของอิสราเอลที่จะเป็นเหมือนบรรดาประชาชาติอื่น ๆ

ก็ยังได้รับคำสั่งให้มีส่วนร่วมในการเจิมกษัตริย์สององค์แรก

และบรรดาผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าก็มีส่วนร่วมในการสร้างพระวิหารของพระเจ้าขึ้นใหม่

พระวิหารซึ่งจะไม่มีการสถิตแห่งเชคินาห์ของพระเจ้าอีกต่อไป

บรรดาผู้ใช้ "สารนิทานปรัมปรา" ของตนต่อต้านพระวจนะแห่งคำพยากรณ์

โดยพยายามปกปิดการกบฏของแอ็ดเวนติสม์ในปี 1863 และผู้ที่เลือกตั้งข้อโต้แย้งของตนบนตรรกะที่ว่า

หากมีสิ่งใดผิดพลาดเกิดขึ้นในปี 1863 ผู้เผยพระวจนะหญิงย่อมจะต้องห้ามปรามสิ่งนั้น

ก็กำลังเพิกเฉยโดยเจตนาต่อหลักการประการแรกซึ่งถูกระบุไว้ในการกล่าวถึงการกบฏต่อพระเจ้าเป็นครั้งแรก

พระเจ้าทรงยอมให้มีการกบฏเพื่อพระประสงค์ของพระองค์เอง

และหากพระองค์ทรงเลือกให้บรรดาผู้เผยพระวจนะของพระองค์คงความเป็นกลางหรือนิ่งเงียบต่อการกบฏต่าง ๆ

ที่อาจเกิดขึ้น นั่นก็เป็นสิทธิ์เลือกของพระองค์เอง

ขณะที่เราเริ่มพิจารณากระบวนการแห่งการทดสอบตั้งแต่ปี 1844 ถึง 1863 ซึ่งได้รับการเป็นแบบอย่างล่วงหน้า

าโดยการทดสอบสิบประการที่อิสราเอลโบราณล้มเหลวภายหลังจากที่พวกเขาข้ามทะเลแดงแล้วนั้น

จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าใจข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์ข้อนี้ ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าปฏิบัติหน้าที่ในฐานะผู้

เผยพระวจนะของพระองค์ทั้งในยามแห่งการเชื่อฟังและการไม่เชื่อฟัง

และบางครั้งพวกเขาก็มิได้คัดค้านประเด็นต่าง ๆ ที่เมื่อมองเพียงผิวเผินแล้ว

ดูเสมือนเป็นสิ่งที่คาดหมายว่าผู้เผยพระวจนะจะต้องคัดค้าน
ในบางคราวพวกเขาตระหนกอย่างชัดเจนถึงการกบฏนั้น แต่ถูกยับยั้งไว้ และในคราวอื่น ๆ
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเอาพระหัตถ์ของพระองค์ปิดตาของพวกเขาไว้เกี่ยวกับการกบฏนั้น
เมื่อมุมมองเช่นนั้นได้รับการยอมรับแล้ว ปี 1863
ก็กลายเป็นหลักหมายสำคัญในประวัติศาสตร์ของอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์
ทั้งสำหรับเขาแห่งโปรเตสแตนต์นิยมและเขาแห่งรีพับลิกันนิยม

เราก็ได้กล่าวผ่านบรรดาผู้เผยพระวจนะด้วย และได้เพิ่มนิมิตทั้งหลายให้มากขึ้น
และได้ใช้คำอุปมาทั้งหลาย โดยการปรนนิบัติของบรรดาผู้เผยพระวจนะ โยเซยา 12:10